

МОЯТ ПЕЙЗАЖ НА ДУШАТА

СТАНИСЛАВ ИЛИЕВ, XI^Б

ДРАМАТА В ПЕЙЗАЖА

Спомням си... онези „кръгозори надвесени...” Спомням си... как след тях заваля „тих пролетен дъжд” от надежди , но аз повярвах, за разлика от лирическия герой / „колко искрици изтляха“/... Моите са живи и се сбъдват, защото вървя за ръка с душата...

Ръми –

есен е.

Но всяко човешко същество преминава през всички сезони/чувства. Но да си призная, ако можех да си спестя болката – щях да го направя. Осъзнавам, че не би

трябвало, но копнея да видя, да бъда „юнака“ на новото време. А все така: „Есен е.“ Не мога! Отчуждавам се все повече от света, а ми се иска и аз да повтора: „Сега съм у дома“, „чуеш ли как пее гората“. Да тичам, да живея. Виждам детето, което вярва в светло утре и мечтае да няма градушка и тази година, но и то брои „една, че две, че три...“ Винаги така хаотичен, но сам съм избрал да скоча в тази буря, „в безумний вихър на живота“ (както ни напомня П. Славейков). И нямам право на такива думи: „Не мога“, „Есен е“ и др. Мога! – Аз съм...

ПЕЙЗАЖЪТ В СЛОВOTO

С моята другарка, Душата, хванати под ръка се разхождаме сред редове от синьо мастило. Всеки текст, който докосваме, ни гори, пече. Така растем и обичаме. Осъзнаваме все повече себе си, наистина словото е светлина. Но в свят, в който все повече ходят „бродещи мъртъвци“, е все по-трудно огънат да израсне в пожар, Душа. Аз самият щях да се загубя... бях лош човек, макар никой да не знае, и днес плащам грехове. Но литературата, онези образи-образци ми показаха, че съвършенството се крие в това да бъдеш! В това да си несъвършен. В дълбоките рани, които „вълк“ ще ближе...

АЗ В ПЕЙЗАЖА

Преди се срамувах от тялото си, страхувах се някой да ме види – някак си уязвим, все още се боря с това и вече имам напредък – по потници с Душата ми летим из небесата, златисти и сини. Тогава чувствам, че душата е единство с тялото и духа – затова се стремя да разбуля тези „кръгозори надвесени“ и да позволя на душевния пейзаж да се избистри.

ЛЮБОВТА В ПЕЙЗАЖА

С душата споделяме едно мнение за любовта – ние сме дърветата от „Спи езерото“, които копнеят, искат, търсят внимание, но все така любимата „нито трепва.“ Любовта към Родината – тя крещи и се бунтува...

БИТОВ ПЕЙЗАЖ

Знаете ли как изглежда стаята ми – моят битов „пейзаж“ – онази със затворената врата – вече не! Прозорците са широко отворени, както и вратата. Българско знаме до нощното ми шкафче, тениска с лика на Христо Ботев, подарък от скъпи приятели, тетрадки – много – и книги. Често гледам облаците и небето – обожавам ги и знам, че детето в мен, най-близкото ми аз до душата си пожела да лети... Изглежда лесно. ...”Две хубави очи” ...

(Цитати от Н. Лилиев, Ив. Вазов, П. Славейков, Хр. Ботев, П. Яворов)

Какво се крие в моята душа? Задавам си въпроса чак сега: кога се чувствам аз щастлива и кога не, и как си представям пейзажа на душата си? Когато се чувствам непълна и нежива, представям си райската градина, която е отрупана с цвят и малки птички, които пеят с пълен глас, пеят с мелодията на сърцето и природата. До райската градина езерото тихо си стои, аз се оглеждам в него и виждам си душата, а дали това, което ще видя, ще ми хареса, не знам.

В „Спи езерото“ П. Славейков е представил езерото като отражение на природата, като една пълна част от хармонията и спокойствието в нея и в душата си. Човек и в най-трудните моменти трябва да се стреми да се чувства цял и хармоничен, за да се справи с всяка една стихия на живота, дали буря или дъжд, независимо пролетен или есенен ще е той.

Природата дава на човека това, което той дава на нея, ако ти се грижиш за нея, то и тя ще се грижи за теб. Тя ще ти поднесе онази вълшебна картина на спокойствие, уют, хармония и щастие, тя ще те накара да се чувстваш у дома точно както авторът на „При Рилският манастир“ се чувства.

Думата е нещо странно, тя крие в себе си какви ли не спомени и случки, които са те накарали да се чувстваш все едно си в ада, но след това да възкръсваш като феникс от пепелта. Имам такава дума, която съдържа възкръсването в моя пейзаж на душата: семейството. Когато съм с тях, аз се чувствам много сигурна и защитена от тъмните черни облаци и бури, които идват и си отиват, но те си отиват благодарение на това, че сме заедно и се подкрепяме и в добро, и в зло. Едно от моите талисманчета, които винаги и навсякъде са с мен, са моите герданчета. Едното е делфин – от баща ми, което ме праща край морето, край тихия морски бриз и шумните вълни на кристалното синьо море, а другото е дървото на живота, което е от майка ми, то ме изпраща в онази райска градина на спокойствие и живот.

Човек е щастлив, когато намери своето място, където и да е то, мястото, на което се чувства цял. А за да се чувства така, той трябва да намери хармонията между душата и природата, между небето и земята, между самия себе си и вселената. Постигнеш ли го, това означава, че си духовно жив.

ДЕСИСЛАВА ПУРНАРОВА, XI Б

Има едно място – светло и толкова мрачно в същото време. Често посещавано е от мислите, от спомените, от болката, от смеха.. Красиво е. Дали това е мястото на душата? Мястото, на което всеки, що е уморен от въздуха, който диша, от тъгата или от отчаянието, което е допуснал до себе си, отива? Всеки познава това място.. не се знае дали там наистина душата намира утехата и свободата, която жадува или предпочита да се скрие и да се отдаде на тъмните и студени размисли някъде, където няма светлина.

Сядаш до някое дърво, върху все още спящата трева, дремеш, съзерцаваш, слушаш птичките, люлеещите се листа, „потоците, кристални и пенливи“ – може би това е пейзажът на моята душа... Не чуваш нищо освен вятъра – само той ти говори, принася ти това спокойствие, което искаш, докато си там.. до онова дърво. Природа единствена, блажена, когато съм до нея се чувствам „у дома“, като Патриарха. И отново седиш, слушаш, усещаш, вълнуваш се... и си сам, не усещаш граници, не виждаш улици, не знаеш какво можеш да срещнеш на мястото, което така силно те привлича, но и буди в теб уплаха. И все пак искаш да си там... и знаеш, че ще ти липсва, когато се наложи да си тръгнеш. Е, това ли е пейзажът, който иска душата? Пейзаж с цветове, светлина, но и мъничко мрак, „възторг – и уплаха“. И във всичко това има живот, който може би досега не си намирал...

Отново седиш до онова дърво, и отново слушаш и усещаш – ето го онова чувство за свобода. А в тихото езерце на въображението оглеждат се големите ти мечти „и в тихите му тъмни глъбини“ преплитат се тайни мисли за изминалите красиви дни от живота. И ако това е, което иска душата ми, бих желала все да бъда там – на онова място, до онова дърво...

(Цитати от Ив. Вазов, Н. Лилиев, П. Славейков)